

عباس بهروان ، معلم ورزش و گزارشگر قدیمی فوتبال:

از ورزش، نظم، احترام و تکریم بزرگترها را آموختم

اصفهان (پانا) - عباس بهروان ، کسی که با صدایش در گزارشهای فوتبال دهه های ۶۰ و ۷۰ خاطره داریم . او متولد ۱۳۳۰در محله دردشت اصفهان و اصلتا اهل روستای فشارک کوهپایه است. در دهه ۴۰دانش آموز دبیرستان هاتف ناحیه ۴ اصفهان بود و در حدود ۱۲سال از عمرش را دبیر ورزش آموزش و پرورش ناحیه ۲ بوده است. بهروان در آستانه ۶۹ سالگی، فرهنگیان و دانش آموزان را به ورزش کردن تشویق می کند.

عباس بهروان در گفت و گو با پانا ضمن تبریک هفته تربیت بدنی به معلمان، دبیران ورزش و دانش آموزان، گفت: دوران دبستان را در مدرسه جامی محله شهشهان و دوران متوسطه را در دبیرستان هاتف و ادب گذراندم و بعد از آن هم به دلایلی ادامه تحصیل ندادم. ورود من به صدا و سیما دو بار بود یکی قبل از انقلاب که در رادیو گویندگی می کردم و یکی بعد از انقلاب بود که گزارشگر ورزشگاه تختی اصفهان بودم، یک روز گروهی برای فیلمبرداری از تهران به ورزشگاه آمدند و وقتی من جلوی آنها گزارش کردم، بنده را به تلویزیون دعوت کردند و این نقطه شروع کار گزارشگری ورزشی من در رسانه بود. وی درباره فعالیتش در آموزش و پرورش ناحیه ۲ اصفهان افزود: من در سال تحصیلی ۵۹-۶۰ در ناحیه ۲ اصفهان به عنوان معلم ورزش استخدام شدم و پس از حدود ۱۲ سال فعالیت توسط آقای غفوری فرد که آن زمان رییس سازمان تربیت بدنی بود به آن سازمان منتقل شدم و در نهایت از آنجا به سازمان صداوسیما مامور شدم؛ که سالها در تمامی شبکه ها به غیر از شبکه ۴ برنامه ورزشی اجرا کردم.

بهروان در خصوص فعالیت ورزشی خودش عنوان کرد: فوتبال و والیبال رشته اصلی فعالیت من بود و زمین چمن دبیرستان هاتف و صدای مرحوم عطاالله بهمنش، گزارشگر قدیمی فوتبال علاقه من به این ورزش را بیشتر کرد. بطوریکه با تیم سیکل یک دبیرستان هاتف قهرمان و با تیم والیبال همین آموزشگاه نایب قهرمان اصفهان شدیم و بعد هم زنده ها را به تیم تاج (استقلال) بردند که من هم جزو آنها بودم. آن زمان آقایان سپهری و دامادزاده مدیر دبیرستان هاتف بودند و محمد عقیق چهره سرشناس والیبال ایران و هوشنگ حق شناس از ورزشکاران آن دوره هم در دبیرستان هاتف تحصیل می کرد. در زمان قدیم دبیر ورزش از دید ما مظهر اقتدار و قدرت در مدرسه بود که یادشان به خیر آقایان نیلی و اخباری دبیران ورزش ما بودند که من از ورزش نظم، احترام و تکریم به بزرگترها، خصوصا پدر و مادر را آموختم.

بهروان به سانحه تصادفش در سال ۸۱ در مسیر اصفهان به تهران اشاره کرد و گفت: من به خاطر علاقه ای که به اصفهان و زندگی در این شهر داشتم حاضر نشدم در تهران زندگی کنم و در این مسیر رفت و آمد می&ZWNJ;کردم. حتی برای جام جهانی ۱۹۹۰ و المپیک مجبور می شدم یک ماه یا ۱۵ روز تهران بمانم. وقتی مردم در اصفهان مرا می دیدند به من می گفتند: آقای بهروان به اصفهان خوش آمدید! و من به آنها می گفتم من اصفهانی ام و در این شهر ساکنم. جام جهانی فوتبال ۱۹۹۰ را خودم در آن زمان که هیچ منبع اطلاعاتی به غیر از روزنامه های ورزشی نداشتیم یک تنه گزارش کردم و خیلی از این گزارشها را دوست دارم . وقتی رضازاده مدال طلای وزنه برداری را در سیدنی دریافت کرد من آن مسابقه را گزارش می کردم و با مادرش در اردبیل ارتباط برقرار کردیم که با این گزارش اشک ملت ایران را درآوردیم.

این گزارشگر قدیمی فوتبال در رابطه با فعالیتهای اخیرش در رسانه افزود: تا چندی قبل برنامه موج ورزش رادیو اصفهان را اجرا می کردم و برای یکی از مطبوعات اصفهان نقد ورزشی و هنری می نویسم.

وی به هفته تربیت بدنی و المپیاد ورزشی مدارس هم اشاره کرد و گفت: در زمانی ورزش یک تفریح و سرگرمی بود، اما امروز با توجه به فقر حرکتی که در جامعه وجود دارد روی آوردن به ورزش امری ضروری است، چرا که مقامات کشور هم آن را امر به معروف می دانند.

او ادامه داد: در مورد المپیاد ورزشی درون مدرسه ای هم باید بگویم حرکت مثبتی است که چندسال است آموزش و پرورش آغاز کرده و باید با این المپیادمثل قبل، ارتباط بین آموزش و پرورش و سازمان ورزش و جوانان بیشتر شود.